

DZIENNIK USTAW ŚLĄSKICH

Katowice, dnia 15 lipca 1939 r.

Nr 19

TREŚĆ:

Poz. 41—Ustawa z dnia 28 czerwca 1939 roku o odpowiedzialności służbowej członków organów zarządzających i funkcjonariuszów związków samorządu terytorialnego . . . 257

41.

U S T A W A

z dnia 28 czerwca 1939 roku

o odpowiedzialności służbowej członków organów zarządzających i funkcjonariuszów związków samorządu terytorialnego.

Rozdział I.

Przepisy ogólne.

Art. 1.

(1) Przepisom niniejszej ustawy podlegają członkowie organów zarządzających związków samorządu terytorialnego, a mianowicie gmin wiejskich, miast, powiatowych związków samorządowych i mających charakter publiczno-prawny związków międzykomunalnych (celowych), funkcjonariusze wymienionych wyżej związków samorządu terytorialnego, których stosunek służbowy ma charakter publiczno-prawny, oraz ci kontraktowi funkcjonariusze tych związków, którzy mają prawo do uzyskania zaopatrzenia emerytalnego w własnym zakresie związku samorządowego.

(2) Przepisom ustawy niniejszej nie podlegają:

- 1) przewodniczący i zastępcy przewodniczących wydziałów powiatowych,
- 2) funkcjonariusze państwowi i śląscy funkcjonariusze wojewódzcy, powołani na stanowiska tymczasowych członków zarządów związków samorządowych, w szczególności na stanowiska tymczasowych przełożonych (zastępców przełożonych) gmin,
- 3) dyrektorzy i nauczyciele publicznych szkół (zakładów), pobierający uposażenie od związku samorządowego, o ile chodzi o sprawy, wynikające ze stosunku służby nauczycielskiej,
- 4) sołtysi i podsołtysi.

(3) Osoby, wymienione w p. 1), 2) i 3) ust. (2), ponoszą odpowiedzialność służbową za naruszenie obowiązków służby samorządowej w trybie i na zasadach odnoszących się do nich prze-

pisów, normujących stosunki służby państwowej, śląskiej służby wojewódzkiej lub służby nauczycielskiej.

Art. 2.

(1) Przez określenie „członkowie organów zarządzających” w dalszych przepisach niniejszej ustawy rozumieć należy członków zarządów gminnych, miejskich (magistratów), wydziałów powiatowych, zarządów związków międzykomunalnych (celowych), mających charakter związków prawno-publicznych, tymczasowych członków zarządów związków samorządowych, w szczególności tymczasowych przełożonych (zastępców przełożonych) gmin, z wyjątkiem osób, wymienionych w p. 1) i 2) ust. (2) art. 1.

(2) Jeżeli z przepisów ustawy niniejszej nie wynika inaczej, wszystkie jej przepisy stosuje się zarówno do członków organów zarządzających jak i do funkcjonariuszów samorządowych.

(3) O ile ustawa niniejsza w poszczególnych przypadkach nie stanowi inaczej, należy w dalszych jej przepisach przez określenie „władze służbowe” rozumieć przełożonych (przewodniczących lub naczelników zarządów) właściwych związków samorządowych, a przez określenie „władze nadzorcze” — przewodniczącego wydziału powiatowego odnośnie do gmin wiejskich i związków międzykomunalnych (celowych), których członkami są gminy wiejskie, oraz Wojewodę Śląskiego odnośnie do miast, powiatowych związków samorządowych i związków międzykomunalnych (celowych) poza wymienionymi poprzednio.

Art. 3.

Władze rządowe, samorządowe i wszystkie inne instytucje prawa publicznego obowiązane są udzielać pomocy prawnej władzom dyscyplinarnym, powołanym na podstawie ustawy niniejszej, ilekroć wymagać tego będzie sprawa, wynikająca

z odpowiedzialności dyscyplinarnej członków organów zarządzających i funkcjonariuszów samorządowych.

Art. 4.

Władze wymiaru sprawiedliwości będą niezwłocznie zawiadamiały właściwe władze nadzorcze bądź władze służbowe o wszczęciu postępowania karnego przeciwko członkowi organu zarządzającego bądź funkcjonariuszowi samorządowemu oraz o zakończeniu tego postępowania, po zakończeniu zaś, a w miarę możliwości i w toku tego postępowania prześlą władzom nadzorczym lub służbowym na ich prośbę akta sprawy karnej. Niezależnie od tego władze nadzorcze i władze służbowe mają prawo za zgodą właściwej władzy sądowej lub prokuratorskiej przez delegowanego urzędnika przeglądać akta postępowania karnego, wszczętego przeciwko członkowi organu zarządzającego i funkcjonariuszowi, i sporządzać potrzebne odpisy.

Art. 5.

Wszelkie pisma w sprawach dyscyplinarnych wolne są od opłat skarbowych i samorządowych.

R o z d z i a ł II.

Odpowiedzialność służbowa.

Kary porządkowe i dyscyplinarne.

Art. 6.

(1) Władze służbowe oraz przełożeni mają prawo ganić i wytykać podległym funkcjonariuszom samorządowym niewłaściwości i niedbalstwo w urzędowaniu oraz niewłaściwości w zachowaniu się w służbie, jak również niewłaściwości w zachowaniu się poza służbą, uchybiające godności funkcjonariusza publicznego.

(2) To samo prawo służy władzy nadzorczej w stosunku do członków organów zarządzających, pobierających uposażenie lub stałe odszkodowanie z funduszków danego związku samorządowego.

Art. 7.

Niezależnie od odpowiedzialności karno-sądowej i cywilnej ponoszą odpowiedzialność służbową w myśl przepisów niniejszej ustawy członkowie organów zarządzających i funkcjonariusze samorządowi, którzy dopuszczają się przestępstwa służbowego przez to, że:

- a) naruszają obowiązki, wynikające ze sprawowanego urzędu albo
- b) przez swoje zachowanie się w urzędzie lub poza urzędem uchybiają godności sprawowanego urzędu.

Art. 8.

(1) Odpowiedzialność służbową w myśl przepisów niniejszej ustawy ponoszą członkowie organów zarządzających, pobierający stałe uposażenie i funkcjonariusze samorządowi, zarówno w czasie pełnienia służby czynnej jak i w czasie trwania stosunku służbowego (mandatu) mimo,

że służby faktycznie nie pełnią, oraz w czasie pozostawania na emeryturze, za przestępstwa służbowe, popełnione w czasie trwania stosunku służbowego (mandatu), inni członkowie organów zarządzających — tylko za przestępstwa służbowe, popełnione w czasie sprawowania mandatu.

(2) Emeryci ponoszą ponadto odpowiedzialność służbową za niezgłoszenie się do służby i za uchylenie się od powrotu do służby, do której wezwani zostali w myśl obowiązujących przepisów.

Art. 9.

(1) Na członków organów zarządzających i funkcjonariuszów samorządowych nie można nakładać kar w postępowaniu karno-administracyjnym i karno-skarbowym, jeżeli zarzucane im czyny lub zaniechania wynikły ze sprawowania obowiązków służbowych.

(2) W razie stwierdzenia naruszenia przepisów prawnych zagrożonych sankcjami karno-administracyjnymi, w przypadku, przewidzianym w ustępie poprzedzającym, władza właściwa uczyni doniesienie do władzy nadzorczej, gdy chodzi o członka organu zarządzającego, lub do władzy służbowej funkcjonariusza samorządowego celem pociągnięcia winnego do odpowiedzialności służbowej na zasadach przepisów ustawy niniejszej.

Art. 10.

(1) Członkowie organów zarządzających i funkcjonariusze samorządowi ponoszą odpowiedzialność dyscyplinarną za występki służbowe, odpowiedzialność zaś porządkową za wykroczenia służbowe.

(2) Występkiem służbowym jest takie przestępstwo służbowe (art. 7), które ze względu na istotę czynu lub zaniechania albo na bezpośrednie lub pośrednie skutki powoduje w wyższym stopniu obrazę interesu publicznego lub naraża dobro publiczne na szkodę.

(3) Wykroczeniem służbowym jest każde przestępstwo służbowe, które nie posiada znamion występków służbowych.

(4) Zbieg kilku wykroczeń służbowych, to samo wykroczenie, popełnione po raz drugi przed upływem roku po ukaraniu za pierwsze, jak również wykroczenie służbowe, popełnione wśród okoliczności, szczególnie obciążających, może być uznane za występki służbowy.

Art. 11.

Do odpowiedzialności służbowej pociąga się członków organów zarządzających i funkcjonariuszów samorządowych w drodze postępowania porządkowego — za wykroczenia służbowe, w drodze postępowania dyscyplinarnego — za występki służbowe.

Art. 12.

(1) Jeżeli przestępstwo służbowe posiada znamiona przestępstwa karnego, postępowanie porządkowe lub dyscyplinarne może się toczyć ró-

wnocześnie z postępowaniem karno-sądowym albo może być zawieszono aż do zakończenia postępowania karno-sądowego. Zawieszenie postępowania dyscyplinarnego następuje mocą umotywowanej uchwały komisji dyscyplinarnej.

(2) Zawieszone w myśl przepisów ustępu poprzedzającego postępowanie porządkowe lub dyscyplinarne może właściwa władza lub komisja dyscyplinarna, która je zawiesiła, podjąć każdej chwili i przeprowadzić niezależnie od postępowania karno-sądowego.

Art. 13.

(1) Członek organu zarządzającego i funkcjonariusz samorządowy, skazani prawomocnym wyrokiem sądowym na utratę praw publicznych, podlegają wydaleni z służby samorządowej bez postępowania dyscyplinarnego z pozbawieniem wszelkich praw, nabytych w służbie samorządowej.

(2) Ten sam skutek pociąga za sobą skazanie prawomocnym wyrokiem sądowym na utratę prawa wykonywania zawodu, jeżeli spełnianie obowiązków służbowych przez członka organu zarządzającego lub funkcjonariusza samorządowego jest związane z prawem wykonywania danego zawodu.

Art. 14.

(1) Za wykroczenie służbowe wymierza się członkom organów zarządzających oraz funkcjonariuszom samorządowym następujące kary porządkowe:

- 1) upomnienie,
- 2) nagane,
- 3) jednorazową grzywnę do wysokości 10 % miesięcznego uposażenia służbowego.

(2) Karę porządkową stopnia 3 stosuje się odnośnie do członków organów zarządzających tylko w tym wypadku, jeżeli członkowie ci otrzymują stałe uposażenie lub stałe miesięczne odszkodowanie z funduszu danego związku samorządowego.

(3) Kary porządkowe nakładają na członków organów zarządzających władze nadzorcze, na funkcjonariuszów zaś samorządowych władze służbowe lub nadzorcze.

(4) Przed wymierzeniem kary porządkowej należy dać obwinionemu możliwość złożenia wyjaśnień.

(5) Orzeczenie sporządza się na piśmie i wraz z uzasadnieniem doręcza się ukaranemu, który w ciągu dni 14 po doręczeniu może odwołać się do władzy nadzorczej, a jeżeli jest nią władza, która wydała orzeczenie w pierwszej instancji, — do bezpośrednio wyższej władzy nadzorczej. Odwołanie wnosi się za pośrednictwem władzy, która wydała orzeczenie o nałożeniu kary porządkowej.

(6) Kar porządkowych nie wciąga się do wykazu służbowego.

Art. 15.

(1) Za występki służbowe wymierza się następujące kary dyscyplinarne:

A) w stosunku do członków organów zarządzających, pobierających stałe uposażenie:

- 1) jednorazową grzywnę do wysokości 25 % uposażenia miesięcznego,
- 2) odliczenie lat służby od jednego roku do lat trzech,
- 3) obniżenie grupy uposażenia o jedną lub dwie,

4) złożenie z urzędu z utratą od 10% do 50% odprawy lub trwałego zaopatrzenia emerytalnego, do jakiego obwiniony nabył prawo w myśl przepisów emerytalnych,

5) złożenie z urzędu z utratą wszelkich praw, wynikających ze sprawowania mandatu.

B) w stosunku do członków organów zarządzających, nie pobierających stałego uposażenia:

- 1) jednorazową grzywnę do wysokości 25% odszkodowania miesięcznego, jeżeli dana osoba je pobiera,
- 2) zawieszenie prawa wykonywania mandatu na przeciąg od jednego roku do trzech lat,
- 3) złożenie z urzędu.

C) w stosunku do funkcjonariuszów samorządowych:

1) jednorazową grzywnę do wysokości 25% uposażenia miesięcznego,

2) pozbawienie możliwości awansu na przeciąg jednego roku do lat trzech,

3) odliczenie czasu służby od jednego roku do lat trzech,

4) obniżenie grupy uposażenia o jedną lub dwie z pozbawieniem możliwości awansu na przeciąg jednego roku do lat trzech,

5) wydalenie ze służby z obniżeniem o 10% do 50% odprawy lub trwałego zaopatrzenia emerytalnego, do jakiego obwiniony nabył prawo w myśl przepisów emerytalnych,

6) wydalenie ze służby z utratą wszelkich praw, wynikających ze stosunku służbowego.

(2) Na kontraktowych pracowników samorządowych, podległych orzecznictwu dyscyplinarnemu na podstawie przepisów art. 1 można nakładać zamiast kary dyscyplinarnej, przewidzianej w art. 15 ust. (1) lit. C. pkt 4), karę dyscyplinarną zmniejszenia wynagrodzenia miesięcznego do 25% na przeciąg jednego roku do lat trzech.

(3) Emerytowanym członkom organów zarządzających i emerytowanym funkcjonariuszom samorządowym wymierza się za występki służbowe, popełnione w czasie trwania stosunku służbowego (mandatu) oraz w przypadku przewidzianym w art. 8 ust. (2), następujące kary dyscyplinarne:

- 1) jednorazową grzywnę do wysokości 25% miesięcznego zaopatrzenia emerytalnego,

2) obniżenie zaopatrzenia emerytalnego powyżej na przeciąg jednego roku do wysokości 50%,

3) trwałe obniżenie zaopatrzenia emerytalnego od 10% do 50%,

4) pozbawienie praw do zaopatrzenia emerytalnego.

(4) Kolejność kar dyscyplinarnych, wskazana w przepisach ustępów poprzedzających, jest miarą stopnia tych kar, zależnego od wagi występku służbowego oraz od stopnia winy skazanego.

(5) Kary, przewidziane w ust. (1) lit. A) p. 5, lit. B) p. 3, C) p. 6 i w ust. (3) p. 4 za przestępstwa służbowe nakłada się jedynie za występki popełnione z winy umyślnej.

Art. 16.

(1) Przy wymierzaniu kar dyscyplinarnych należy mieć na względzie doniosłość występk służbowego i wywołanych nim szkód, stopień winy i dotychczasowe zachowanie się obwinionego.

(2) Gdy członek organu zarządzającego lub funkcjonariusz samorządowy zasługuje na szczególne względy wobec okoliczności sprawy, pobudek czynu (zaniechania) oraz dotychczasowej nieskazitelności, a przestępstwo służbowe co do swej doniosłości miałyby pociągnąć za sobą co najwyżej jedną z kar, oznaczonych w art. 15 ust. (1) lit. A) p. 1), lit. B) p. 1), lit. C) p. 1) i 2) oraz w ust. (3) p. 1) i 2) komisja dyscyplinarna może, orzekając o winie, kary nie wymierzać. Gdyby jednak w przeciągu lat 3 od daty zapadnięcia orzeczenia członek organu zarządzającego lub funkcjonariusz samorządowy został uznany w drodze postępowania dyscyplinarnego winnym nowego występk służbowego, uznanie jego winy w poprzednim postępowaniu dyscyplinarnym stanowi okoliczność obciążającą.

Art. 17.

Orzeczenia dyscyplinarnego nie można znieść ani zmienić zarządzeniem administracyjnym.

Art. 18.

Czasowe obniżenie zaopatrzenia emerytalnego w drodze dyscyplinarnej nie wpływa na wysokość pensji wdowiej i sieroczej.

Art. 19.

Orzeczenie dyscyplinarne, wydane na podstawie ustawy niniejszej, jak również wydalenie ze służby na podstawie przepisów art. 13 nie zwalnia od obowiązku, ciążącego na związku samorządowym, co do przekazania składek za członka organu zarządzającego i pracownika przy objęciu zatrudnienia, podlegającego obowiązkowi ubezpieczenia, wynikającemu z przepisów o ubezpieczeniach społecznych.

Art. 20.

(1) W przypadkach, zasługujących na wyjątkowe uwzględnienie, można przyznać żonie i dzieciom funkcjonariusza, wydanego ze służby z pozbawieniem prawa do odprawy lub zaopatrzenia emerytalnego, jednorazową odprawę bądź trwałą albo czasowy zasiłek pieniężny, nie przekraczający należności, do jakich żona i dzieci miałyby prawo w myśl przepisów emerytalnych w razie śmierci obwinionego.

(2) Przepisy ustępu poprzedzającego stosuje się również w przypadku złożenia z urzędu członka organu zarządzającego z pozbawieniem prawa do odprawy lub zaopatrzenia emerytalnego, jeżeli pobierał on z funduszów związku samorządowego uposażenie lub stałe odszkodowanie miesięczne, oraz w przypadku pozbawienia emeryta prawa do trwałego zaopatrzenia emerytalnego.

(3) Do wydawania decyzji w sprawie odprawy lub zasiłku uprawnieni są w stosunku do rodziny funkcjonariuszów samorządowych zarząd właściwego związku samorządowego, w stosunku zaś do rodziny członków organów zarządzających — właściwy wydział powiatowy odnośnie do gmin wiejskich i związków międzykomunalnych (celowych), których członkami są wyłącznie gminy wiejskie, w innych przypadkach — Śląska Rada Wojewódzka. Decyzje Śląskiej Rady Wojewódzkiej są ostateczne.

(4) Do powyższego zasiłku mają zastosowanie przepisy ustawy emerytalnej o utracie prawa do zaopatrzenia wdowiego i sierociego.

Art. 21.

Funkcjonariusz samorządowy w okresie toczącego się przeciw niemu postępowania dyscyplinarnego nie może awansować, korzystać z remuneracji i zaliczek oraz nie może być powołany do jakichkolwiek czynności urzędowych w sprawach dyscyplinarnych w charakterze członka komisji dyscyplinarnej, rzecznika dyscyplinarnego lub prowadzącego dochodzenia służbowe na żądanie komisji dyscyplinarnej bądź rzecznika dyscyplinarnego.

Art. 22.

(1) Postępowanie porządkowe można wszczynać tylko w okresie służby czynnej, pełnionej w związku samorządowym, w którym nastąpiło wykroczenie służbowe, postępowanie zaś dyscyplinarne wszczynać można zarówno w okresie służby czynnej, pełnionej nawet w innym związku samorządowym, jak również w ciągu 1 roku po wygaśnięciu mandatu lub po rozwiązaniu stosunku służbowego.

(2) Kto z tytułu służby samorządowej posiada niezrealizowane jeszcze prawo do odprawy, bądź prawo do trwałego zaopatrzenia emerytalnego, ten pomimo wygaśnięcia mandatu lub pomimo rozwiązania stosunku służbowego ponosi

odpowiedzialność dyscyplinarną za występki służbowe bez ograniczenia czasu, o którym mowa w ustępie poprzedzającym; w razie wszczęcia postępowania dyscyplinarnego przeciwko osobie, która ma z tytułu służby samorządowej prawo do odprawy, wypłata jej ulega zawieszeniu aż do prawomocnego zakończenia postępowania.

(3) Termin przedawnienia wynosi przy wykroczeniach służbowych 1 rok, przy występkach służbowych 3 lata, licząc od chwili naruszenia obowiązków służbowych.

(4) Jeżeli naruszenie obowiązków służbowych zawiera znamiona przestępstwa karnego, przedawnienie dyscyplinarne nie może nastąpić wcześniej niż przedawnienie karne.

Rozdział III.

Władze dyscyplinarne.

Art. 23.

(1) Władzami dyscyplinarnymi w postępowaniu dyscyplinarnym są:

1) Komisja Dyscyplinarna dla członków organów zarządzających i funkcjonariuszów związków samorządowych jako kolegialna władza dyscyplinarna I instancji,

2) Wyższa Komisja Dyscyplinarna dla członków organów zarządzających i funkcjonariuszów związków samorządowych jako kolegialna władza dyscyplinarna II i ostatniej instancji.

(2) Jeżeli z dalszych postanowień niniejszej ustawy nie wynika inaczej, przepisy, odnoszące się do Komisji Dyscyplinarnej albo do komisji dyscyplinarnych, dotyczą zarówno Komisji Dyscyplinarnej I instancji jak i Wyższej Komisji Dyscyplinarnej.

Art. 24.

(1) Komisje dyscyplinarne składają się z przewodniczącego, 3 do 5 zastępców przewodniczącego, z członków i zastępców członków. W skład komisji dyscyplinarnych wchodzi po 24 członków i po 12 zastępców członków.

(2) Przewodniczących i zastępców przewodniczących komisji dyscyplinarnych powołuje Wojewoda Śląski w porozumieniu z Śląską Radą Wojewódzką spośród sędziów sądów powszechnych, sędziów Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Katowicach bądź spośród posiadających wyższe wykształcenie prawnicze urzędników administracji rządowej, członków organów zarządzających i funkcjonariuszów samorządu terytorialnego.

(3) Połowę członków i zastępców członków komisji dyscyplinarnych powołuje Wojewoda Śląski spośród osób, wymienionych wyżej w ust. (2) i w trybie, w tym ustępie oznaczonym, połowę zaś Śląska Rada Wojewódzka spośród członków organów zarządzających i urzędników związków samorządowych.

(4) Przewodniczących, zastępców przewodniczących, członków i zastępców członków komisji dyscyplinarnych powołuje się na lat 4, licząc od dnia doręczenia pisma powołującego.

(5) Do komisji dyscyplinarnych nie można powoływać funkcjonariuszów administracji rządowej lub samorządowej (członków organów zarządzających), którzy nie złożyli przysięgi służbowej, przepisanej w myśl obowiązujących przepisów dla funkcjonariuszów administracji rządowej lub samorządowej.

Art. 25.

(1) Komisje dyscyplinarne obradują i orzekają w kompletach, złożonych z przewodniczącego lub z zastępcy przewodniczącego i z członków lub zastępców członków. W skład kompletu Komisji Dyscyplinarnej wchodzi dwóch członków lub zastępców członków, w skład kompletu Wyższej Komisji Dyscyplinarnej — czterech członków lub zastępców członków.

(2) W sprawie dyscyplinarnej, dotyczącej członka organu zarządzającego, w skład kompletu orzekającego Komisji Dyscyplinarnej musi wchodzić członek, zaś w skład kompletu orzekającego Wyższej Komisji Dyscyplinarnej dwóch członków organu zarządzającego, sprawujących swój urząd z wyboru, należących do innego związku samorządowego, niż ten, do którego należy obwiniony.

(3) W sprawie dyscyplinarnej, dotyczącej funkcjonariusza samorządowego, w skład kompletu orzekającego Komisji Dyscyplinarnej musi wchodzić funkcjonariusz samorządowy, zaś w skład kompletu orzekającego Wyższej Komisji Dyscyplinarnej wchodzi dwóch funkcjonariuszów samorządowych.

Art. 26.

(1) Do kompletu orzekającego nie można powoływać:

1) osób, wykonywających bezpośredni nadzór nad tym związkiem samorządowym, w którym obwiniony członek organu zarządzającego sprawuje mandat, oraz osób, które sprawują w stosunku do obwinionego funkcjonariusza samorządowego choćby częściowo funkcje władzy służbowej (przełożonego), a w stosunku do obwinionego członka organu zarządzającego funkcje bezpośredniego nadzoru służbowego.

2) osób, które w okresie od wszczęcia postępowania dyscyplinarnego pozostawały lub pozostają w stosunku służbowego podporządkowania do obwinionego,

3) osób, które prowadziły w danej sprawie dyscyplinarnej dochodzenia służbowe.

(2) Członkowie kompletu orzekającego podlegają wyłączeniu według zasad, regulujących wyłączenie sędziów w postępowaniu sądowo-karnym.

Art. 27.

Komplety orzekające powinni przewodniczący komisji dyscyplinarnych ustalać corocznie z góry na dany rok z uwzględnieniem w miarę możliwości poszczególnych rodzajów i działów administracji samorządowej, w szczególności z uwzględnieniem w miarę możliwości tej zasady, że w skład kompletu orzekającego powinien wchodzić członek, zatrudniony w związku samorządowym tego samego typu i w takim rodzaju służby co obwiniony. W kompletach tych można w ciągu danego roku dokonywać zmian koniecznych z uwagi na potrzeby dostosowania składu kompletu do stanowiska służbowego obwinionego.

Art. 28.

Przewodniczący i członkowie komisji dyscyplinarnych są w wykonywaniu swych funkcji niezawisli.

Art. 29.

(1) Przy każdej komisji dyscyplinarnej ustanawia się rzecznika dyscyplinarnego i jednego lub więcej zastępców.

(2) Rzecznik dyscyplinarny i jego zastępcy powinni posiadać wyższe wykształcenie prawnicze.

(3) Rzeczników dyscyplinarnych i ich zastępców powołuje Wojewoda Śląski spośród funkcjonariuszów administracji rządowej lub spośród członków organów zarządzających i funkcjonariuszów związków samorządowych.

(4) Rzecznika dyscyplinarnego wyłącza się w danej sprawie dyscyplinarnej, jeżeli w analogicznych przypadkach podlega wyłączeniu w sprawie sędowo-karnej oskarżyciel publiczny.

Art. 30.

(1) Komisje dyscyplinarne urzędują w siedzibie Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego.

(2) Na wniosek Przewodniczącego Komisji Dyscyplinarnej I instancji Wojewoda Śląski może zarządzić, iż komplety orzekające tej Komisji dla spraw, oznaczonych według kategorii obwinionych i ich miejsca służbowego, urzędować będą stale w siedzibie oznaczonej władzy administracji ogólnej I instancji. W tych przypadkach określenie władzy dyscyplinarnej orzekającej w danej sprawie, należy uzupełniać dodatkiem „komplet zamiejscowy” z podaniem siedziby kompletu.

(3) W razie ustanowienia kompletu zamiejscowego Komisji Dyscyplinarnej, mogą być powołani do składu tego kompletu w razie potrzeby i celem ułatwienia urzędowania kompletu zamiejscowego zastępca przewodniczącego, trzech członków i trzech zastępcy członków poza najwyższą liczbą zastępców przewodniczącego, członków i zastępców członków, oznaczoną w ust. (1) art. 24.

Art. 31.

Przewodniczącym komisji dyscyplinarnych i rzecznikom dyscyplinarnym można przyznać za ich czynności miesięczne wynagrodzenie z funduszków, przeznaczonych na koszty działalności komisji dyscyplinarnych i postępowania dyscyplinarnego (art. 32). To samo dotyczy zastępców przewodniczącego i zastępców rzecznika dyscyplinarnego, którym Wojewoda Śląski powierzył zastępstwo we wszystkich czynnościach przewodniczącego lub rzecznika dyscyplinarnego z powodu przeszkód, zachodzących w ich osobie. Przewodniczącym i zastępcom przewodniczącego nie pobierającym wynagrodzenia miesięcznego, członkom i ich zastępcom oraz rzecznikom dyscyplinarnym i ich zastępcom, nie pobierającym wynagrodzenia miesięcznego, należy przyznać za udział w posiedzeniach i pracach komisji dyscyplinarnych diety i zwrot kosztów podróży. Wysokość wynagrodzeń i diet, podstawy ich obliczania oraz normy zwrotu kosztów podróży ustala Śląska Rada Wojewódzka w drodze uchwały.

Art. 32.

(1) Koszty organizacji i utrzymania komisji dyscyplinarnych pokrywają powiatowe związki samorządowe i miasta wydzielone. Rozkład tych kosztów następuje corocznie według klucza, opartego na sumie dochodów zwyczajnych, osiągniętych według zamknięcia rachunkowego za rok poprzedzający. Ustalenie udziału w tych kosztach poszczególnych związków samorządowych, obowiązanych do ich ponoszenia, należy do Śląskiej Rady Wojewódzkiej. Uchwały Śląskiej Rady Wojewódzkiej w tej mierze są ostateczne.

(2) Zaliczkowe koszty, o których mowa w ustępie poprzednim, mogą być pokrywane ze Skarbu Śląskiego.

(3) Koszty postępowania przed komisjami dyscyplinarnymi, o ile nie nałożono ich w całości lub częściowo na skazanego (art. 57), ponosi ten związek samorządowy, w którego służbie pozostaje lub pozostawała osoba, przeciwko której wszczęte zostało postępowanie dyscyplinarne. Jeżeli w przypadkach wyjątkowych okazałoby się, że koszty te nadmiernie obciążają gminę wiejską, wówczas Wojewoda Śląski może, decyzją ostateczną nałożyć obowiązek ponoszenia tych kosztów na właściwy powiatowy związek samorządowy.

(4) Do prowadzenia akt komisji dyscyplinarnych, do protokolowania przy rozprawie oraz do wykonywania wszelkich czynności biurowych przy komisjach dyscyplinarnych przydzieli Śląska Rada Wojewódzka przewodniczącym komisji dyscyplinarnych funkcjonariuszów na czas potrzebny do skutecznego niezbadanych prac i czynności. W razie utworzenia kompletów zamiejscowych (ust. 2) art. 30) obowiązki powyższe obciążają właściwy wydział powiatowy. Na skutek zarządzenia Wojewody Śląskiego zarząd związku samorządowe-

go, w którym obwiniony pełni lub pełnił służbę w czasie, w którym dopuścił się zarzucanego mu przestępstwa służbowego, obowiązany jest przydzielić do komisji dyscyplinarnej protokolanta do rozprawy spośród swoich funkcjonariuszów.

Art. 33.

Grzywny wpływają do kasy tego związku samorządowego, w którym ukarany pełni lub pełnił służbę.

Rozdział IV.

Postępowanie dyscyplinarne.

Art. 34.

(1) Nałożenie kary dyscyplinarnej może nastąpić tylko po przeprowadzeniu postępowania dyscyplinarnego według przepisów niniejszej ustawy.

(2) Postępowanie dyscyplinarne jest tajne, jednak komisja dyscyplinarna może postanowić, że wyrok ma być ogłoszony.

(3) Do postępowania dyscyplinarnego nie należy rozstrzyganie pretensyj cywilnych.

Art. 35.

(1) Wszczęcie postępowania dyscyplinarnego zarządza przeciwko funkcjonariuszowi władza służbowa, przeciwko zaś członkowi organu zarządzającego bezpośrednia władza nadzorcza; władza służbowa obowiązana jest wszcząć postępowanie dyscyplinarne na polecenie władzy nadzorczej, władza zaś nadzorcza — na polecenie wyższej władzy nadzorczej.

(2) O wszczęciu postępowania dyscyplinarnego należy niezwłocznie zawiadomić obwinionego na piśmie, określając zarzuty, z których powodu wszczęto postępowanie. Jeżeli w toku dochodzeń wyjdą na jaw nowe zarzuty przeciwko obwinionemu, obwiniony powinien być zawiadomiony o rozszerzeniu postępowania dyscyplinarnego na te zarzuty pisemnie lub ustnie; obwiniony może być o tym zawiadomiony przez urzędnika, prowadzącego dochodzenia służbowe.

Art. 36.

(1) Jeżeli stan sprawy tego wymaga, władza uprawniona do wszczęcia postępowania dyscyplinarnego albo władza nadzorcza może zarówno przed wszczęciem jak i po wszczęciu tego postępowania zarządzić dochodzenie służbowe. Wynik dochodzeń przesyła władza, która je zarządziła, rzecznikowi dyscyplinarnemu.

(2) Dochodzenie służbowe lub dochodzenie uzupełniające powinno być przeprowadzone na wniosek rzecznika dyscyplinarnego lub na podstawie postanowienia komisji dyscyplinarniej. Rzecznik dyscyplinarny powinien wskazać władzy służbowej (nadzorczej) okoliczności, wymagające wyjaśnienia; to samo obowiązana jest uczynić komisja dyscyplinarna.

(3) Prowadzący dochodzenia powinien dać obwinionemu możliwość wypowiedzenia się tak co do wszystkich zarzutów, jak i co do wyniku dochodzenia, jednakże odmowa wypowiedzenia się ze strony obwinionego lub niewypowiedzenie się w odpowiednio do warunków wyznaczonym terminie nie może wstrzymywać biegu dochodzenia.

(4) Prowadzący dochodzenie przesłuchuje świadków, a w razie potrzeby i biegłych, nie odbierając od nich przysięgi, bada wszystkie do wyjaśnienia sprawy potrzebne okoliczności i środki dowodowe. W razie konieczności przesłuchania świadka lub biegłego pod przysięgą po wszczęciu postępowania dyscyplinarnego, prowadzący dochodzenie zwraca się za pośrednictwem władzy, która zarządziła wszczęcie postępowania dyscyplinarnego, o zaprzysiężenie świadka lub biegłego do właściwego sądu grodzkiego. Koszty z tego tytułu powstałe należą do kosztów postępowania dyscyplinarnego.

(5) Prowadzący dochodzenia po wszczęciu postępowania dyscyplinarnego może żądać współdziałania władz administracyjnych i organów policyjnych w szczególności, gdy chodzi o przesłuchanie świadków lub biegłych, mieszkających poza powiatem, w którym prowadzący dochodzenia pełni swe czynności służbowe. Przy wzywaniu świadków i biegłych i przesłuchiowaniu ich przez władze administracyjne (organa policyjne) mają zastosowanie przepisy postępowania administracyjnego.

Art. 37.

Komisje dyscyplinarne podejmują swe uchwały po wysłuchaniu rzecznika dyscyplinarnego z wyjątkiem przypadków, w których komisje rozstrzygają z inicjatywy przewodniczącego bez udziału stron (ust. (1) art. 56). Przy naradach i głosowaniu kompletu orzekającego rzecznik dyscyplinarny nie może być obecny.

Art. 38.

(1) Komisje dyscyplinarne wymierzają kary zarówno porządkowe, jak i dyscyplinarne.

(2) O nałożeniu kary dyscyplinarnej albo uniewinnieniu obwinionego komisje dyscyplinarne orzekają po przeprowadzeniu w obecności stron rozprawy niejawnej.

(3) Oskarżenie dyscyplinarne wnosi i na rozprawie popiera rzecznik dyscyplinarny.

(4) Wniosek o ukaranie powinien zawierać:
a) imię i nazwisko, stanowisko służbowe i siedzibę urzędową obwinionego,

b) dokładne określenie zarzucanych obwinionemu czynów lub zaniechań ze wskazaniem czasu, miejsca i innych okoliczności, wśród których obwiniony ich się dopuścił oraz powołanie naruszonego tymi czynami lub zaniechaniami przepisu,

c) wymienienie proponowanej kary,

d) uzasadnienie oskarżenia dyscyplinarnego.

(5) W razie potrzeby wniosek o ukaranie powinien zawierać wykaz świadków i biegłych, których wezwania na rozprawę żąda rzecznik dyscyplinarny oraz oznaczenie innych dowodów, których przeprowadzenie na rozprawie rzecznik uważa za niezbędne.

(6) Rzecznik dyscyplinarny nie jest wiązany określeniem i kwalifikacją zarzutów, które zakomunikowano obwinionemu w piśmie, wszczynającym przeciwko niemu postępowanie dyscyplinarne (ust. (2) art. 35).

(7) Wniosek rzecznika dyscyplinarnego o ukaranie doręcza się w odpisie co najmniej na 21 dni przed rozprawą obwinionemu wraz z listą członków kompletu orzekającego.

Art. 39.

(1) Obwiniony ma prawo w ciągu 14 dni po otrzymaniu wniosku o ukaranie zgłaszać na ręce przewodniczącego komisji dyscyplinarnej swe wnioski, które powinny być rozstrzygnięte przed rozprawą; komisja dyscyplinarna może wnioski, zgłoszone po terminie, pozostawić bez rozpatrzenia.

(2) Po otrzymaniu wniosku rzecznika dyscyplinarnego o ukaranie, nie później jednak niż na 3 dni przed rozprawą obwiniony ma prawo przeglądać akta sprawy, z wyjątkiem protokołów obrad, i może sporządzać potrzebne odpisy.

Art. 40.

(1) Obwinionemu należy doręczyć wezwanie na rozprawę w takim czasie, ażeby pomiędzy datą doręczenia wezwania a dniem rozprawy dyscyplinarnej zachowany był okres co najmniej pełnych 14 dni.

(2) W razie nieusprawiedliwionego niestawiennictwa obwinionego, któremu w należytych terminach doręczono wezwanie na rozprawę, komisja dyscyplinarna może przeprowadzić rozprawę zaocznie i może przy tym niedopuszczyć obrońcy obwinionego do udziału w rozprawie, o ile zachodzi podejrzenie świadomego uchylenia się od stawiennictwa ze strony obwinionego. O skutkach nieusprawiedliwionego niestawiennictwa należy pouczyć obwinionego w wezwaniu na rozprawę.

(3) Komisja dyscyplinarna przeprowadza również rozprawę bez udziału obwinionego, jeżeli nie zgłosił się skutek niemożności doręczenia mu wezwania na rozprawę z tego powodu, że nie wskazał ani władzy służbowej ani komisji dyscyplinarnej miejsca swego zamieszkania (pobytu).

(4) Komisja dyscyplinarna może ponadto przeprowadzić rozprawę bez udziału obwinionego, który nie zgłosił się na rozprawę, jeżeli uzna, że obecność jego na rozprawie nie jest niezbędna w przypadku, gdy:

a) obwiniony zarządzeniem władz wymiaru sprawiedliwości został pozbawiony wolności,

b) obwiniony wskutek choroby nie może wziąć udziału w rozprawie, rozprawa zaś została już z tej przyczyny odroczona co najmniej przed trzema miesiącami.

Art. 41.

(1) Doręczenia, które mają nastąpić według przepisów niniejszej ustawy, są ważne i wywołują bieg terminów, jeżeli uskuteczcono je do własnych rąk obwinionego (oskarżonego), dorosłego domownika lub obrońcy.

(2) Jeżeli doręczenie nie może być dokonane do rąk obwinionego (oskarżonego), dorosłego domownika lub obrońcy, to za doręczenie uważa się złożenie pisma u władzy służbowej obwinionego (oskarżonego).

Art. 42.

(1) Po otrzymaniu wniosku rzecznika dyscyplinarnego o ukaranie obwiniony może korzystać w postępowaniu dyscyplinarnym z pomocy obrońcy, który z zastrzeżeniem, wynikającym z art. 40 ust. (2), ma w postępowaniu tym wszystkie prawa strony.

(2) Obrońcą może być funkcjonariusz państwowy, funkcjonariusz samorządowy, członek organu zarządzającego związku samorządu terytorialnego lub adwokat. Obrońcą może być funkcjonariusz będący w służbie czynnej lub na emeryturze. Członkowie komisji dyscyplinarnych nie mogą być obrońcami. Nie może być obrońcą członek organu zarządzającego i funkcjonariusz samorządowy lub państwowy zawieszony w służbie oraz w czasie trwania wytoczonego przeciwko niemu postępowania dyscyplinarnego.

(3) Na prośbę obwinionego władza, która zarządziła wszczęcie postępowania dyscyplinarnego, przydzieli mu obrońcę spośród podległych sobie funkcjonariuszów. Wniosek taki może obwiniony złożyć również bezpośrednio władzy nadzorczej, która przydzieli mu obrońcę spośród funkcjonariuszów związków samorządowych przez siebie nadzorowanych lub spośród funkcjonariuszów państwowych.

(4) Władza, która zarządziła wszczęcie postępowania dyscyplinarnego albo na jej wniosek władza nadzorcza, obowiązana jest ustanowić dla obwinionego spośród osób, wymienionych w ustępie poprzednim, obrońcę z urzędu w przypadkach, oznaczonych w art. 40 ust. (3) i (4), choćby obwiniony o to nie prosił, jeżeli nie przybrał sobie obrońcy w myśl przepisów ust. (1).

(5) Obrońcy, powołanemu przez obwinionego lub władzę spośród funkcjonariuszów państwowych lub samorządowych, właściwa władza przełożona powinna udzielić urlopu nieodzownego do spełnienia tych czynności.

(6) Członek organu zarządzającego i funkcjonariusz samorządowy może odmówić podjęcia się obrony, obowiązany jest jednak podjąć się tych czynności w razie ustanowienia go obrońcą

przez władzę (ust. (3) i (4)). Funkcjonariusz państwowy może odmówić podjęcia się obrony, chyba że obrońcą ustanowiła go jego władza przełożona.

(7) Koszty ustanowienia obrony w osobie adwokata ponosi obwiniony. Funkcjonariusze państwowi i samorządowi oraz członkowie organów zarządzających w razie podjęcia się obrony lub powołania ich do obrony mają prawo do zwrotu kosztów podróży i diet według norm, odnoszących się do nich w służbie czynnej. Odnosnie do emerytów zasadę tę stosuje się odpowiednio do ich stanowiska, zajmowanego ostatnio w służbie czynnej. Koszty te zaliczać należy do kosztów postępowania przed komisją dyscyplinarną (ust. (3) art. 32). Przewodniczący komisji dyscyplinarnej potwierdza potrzebę danej czynności lub udziału obrońcy w rozprawie. Kosztów przejazdu obrońcy z poza obszaru województwa śląskiego nie zwraca się.

Art. 43.

(1) Aż do złożenia komisji dyscyplinarnej I instancji wniosku o ukaranie (ust. (3) art. 38) władza, która zarządziła wszczęcie postępowania dyscyplinarnego, może z inicjatywy własnej lub na wniosek rzecznika dyscyplinarnego ze względu na wynik dochodzeń służbowych lub uzupełniających umorzyć postępowanie dyscyplinarne i nałożyć na obwinionego w miarę uznania karę porządkową.

(2) Komisja dyscyplinarna może każdego czasu aż do zamknięcia rozprawy umorzyć postępowanie dyscyplinarne ze względu na wynik postępowania.

Art. 44.

W razie śmierci obwinionego postępowanie dyscyplinarne bez względu na stadium, w którym się znajduje, podlega umorzeniu, powinno być jednak przeprowadzone na żądanie małżonka, krewnego wstępnego lub zstępnego lub rodzeństwa zmarłego, zgłoszone władzy służbowej obwinionego lub komisji dyscyplinarnej, w której postępowanie uległo umorzeniu, najpóźniej w ciągu roku od dnia śmierci obwinionego.

Art. 45.

(1) Rozprawę dyscyplinarną przeprowadza się w jednym ciągu z uwzględnieniem koniecznych przerw, można jednak uchwałą kompletu z ważnych powodów rozprawę odroczyć.

(2) W razie odroczenia postępowanie dowodowe przeprowadza się ponownie, o ile w składzie kompletu dyscyplinarnego zajdzie zmiana.

Art. 46.

Rozprawą kieruje przewodniczący, który przestrzega porządku wyjaśnień, replik i uwag, usuwa z wywodów stron i zeznań świadków i biegłych wszystko, co nie ma bezpośredniego związku ze sprawą i w ogóle nadaje sprawie bieg, sprzyjający rzeczowemu wykryciu prawdy.

Art. 47.

(1) Rozprawę rozpoczyna przewodniczący komisji dyscyplinarnej od przedstawienia stanu rzeczy, a w szczególności od odczytania aktu oskarżenia albo orzeczenia komisji dyscyplinarnej I instancji i odwołania, przesłuchuje obwinionego, świadków i biegłych oraz w miarę potrzeby odczytuje protokoły dochodzeń, jak również innych ważniejszych dla sprawy aktów i dokumentów.

(2) Przewodniczący odbiera od świadków przysięgę, chyba że strony zwolnią świadka od przysięgi, a komisja dyscyplinarna nie uważa jej za potrzebną. W tym przypadku przewodniczący uprzedza świadka, że złożenie fałszywego zeznania przed komisją dyscyplinarną jest przestępstwem, zagrożonym karą w kodeksie karnym.

(3) Członkowie komisji dyscyplinarnej mają prawo za zezwoleniem przewodniczącego stawiać pytania obwinionemu, świadkom i biegłym.

(4) Obwinionemu i jego obrońcy oraz rzecznikowi dyscyplinarnemu służy prawo oświadczenia się co do poszczególnych środków dowodowych i odwodowych oraz stawiania pytań świadkom i biegłym za zezwoleniem przewodniczącego.

(5) Po przeprowadzeniu postępowania dowodowego następują wywody i wnioski rzecznika dyscyplinarnego co do natury, stopnia winy i kary, wreszcie obrona obwinionego i jego obrońcy; po replikach obwinionemu przysługuje głos ostatni.

Art. 48.

Odstąpienie rzecznika dyscyplinarnego od oskarżenia podczas rozprawy nie ogranicza komisji dyscyplinarnej co do dalszego rozpoznania sprawy i wydania orzeczenia.

Art. 49.

Komisja dyscyplinarna wydaje orzeczenie na podstawie swobodnej oceny dowodów i okoliczności, ujawnionych na rozprawie.

Art. 50.

(1) Narada i głosowanie kompletu dyscyplinarnego odbywa się bez udziału stron.

(2) Sentencja orzeczenia winna być ujęta w osobnym protokole narady, który podpisują przewodniczący, członkowie kompletu dyscyplinarnego i protokolant.

(3) Po naradzie i głosowaniu kompletu dyscyplinarnego przewodniczący komisji dyscyplinarnej ogłasza stronom (obwinionemu lub jego obrońcy i rzecznikowi dyscyplinarnemu) sentencję orzeczenia i wyjaśnia tryb odwołania. Powzięcie uchwały oraz ogłoszenie sentencji orzeczenia może być odroczone najwyżej na 3 dni.

Art. 51.

(1) Orzeczenie ma zawierać:

a) oznaczenie komisji dyscyplinarnej;

b) imiona i nazwiska członków kompletu dyscyplinarnego, rzecznika dyscyplinarnego i protokolanta;

c) dzień wydania orzeczenia;

d) imię i nazwisko, stanowisko służbowe, tytuł i siedzibę urzędową obwinionego;

e) sentencję orzeczenia ze wskazaniem ustawy, na której podstawie zostało wydane;

f) umotywowanie orzeczenia.

(2) Orzeczenie pisemne podpisuje przewodniczący kompletu dyscyplinarnego i protokolant.

(3) Wypis orzeczenia przesyła przewodniczący komisji dyscyplinarnej z urzędu rzecznikowi dyscyplinarnemu i obwinionemu nie później, niż w przeciągu dni 30 po rozstrzygnięciu sprawy.

Art. 52.

(1) Z przebiegu rozprawy dyscyplinarnej sporządza się protokół, który ma zawierać datę, miejsce rozprawy, imiona i nazwiska członków kompletu, protokolanta, stron i ich zastępców, streszczać przebieg rozprawy, zeznania i dowody stron i zaznaczyć, że tryb odwołania był wyjaśniony.

(2) Protokół podpisuje przewodniczący kompletu dyscyplinarnego oraz protokolant.

(3) Protokoły rozprawy są dostępne dla stron, które mogą sporządzać sobie z nich odpisy.

Art. 53.

(1) Akta sprawy przy orzeczeniach ostatecznych, lub w razie umorzenia postępowania dyscyplinarnego, przewodniczący komisji dyscyplinarnej przesyła władzy służbowej obwinionego.

(2) Na żądanie obwinionego władza wyda mu oryginały dokumentów i pism, złożonych przez niego w czasie rozprawy.

(3) W razie wydania dokumentów oryginalnych zachowuje się w aktach ich odpisy.

Art. 54.

(1) Od orzeczeń komisji dyscyplinarnej może zarówno obwiniony jak rzecznik dyscyplinarny odwołać się do Wyższej Komisji Dyscyplinarnej, której orzeczenie jest ostateczne i prawomocne.

(2) Odwołanie wnieść należy w ciągu czterech dni po dniu doręczenia wypisu orzeczenia na ręce przewodniczącego Komisji Dyscyplinarnej I instancji, który przesyła je wraz z właściwymi aktami do Wyższej Komisji Dyscyplinarnej. Odpis odwołania rzecznika dyscyplinarnego należy jednocześnie przesłać obwinionemu.

(3) Odwołanie wstrzymuje wykonanie zażądanej orzeczenia.

(4) Do chwili rozpoczęcia rozprawy przed Wyższą Komisją Dyscyplinarną odwołanie może być cofnięte.

Art. 55.

(1) Przewodniczący Wyższej Komisji Dyscyplinarnej odrzuca odwołanie, gdy odwołanie jest spóźnione lub wniesione przez osobę nieuprawnioną.

(2) W razie wątpliwości oraz na żądanie wnoszącego odwołanie, złożone w ciągu dni 7 po doręczeniu decyzji przewodniczącego, przewodniczący przedstawia sprawę odrzucenia odwołania Wyższej Komisji Dyscyplinarnej, która na posiedzeniu bez udziału stron rozstrzyga ją ostatecznie.

Art. 56.

(1) Jeżeli przewodniczący Wyższej Komisji Dyscyplinarnej uzna za potrzebne uzupełnić dochodzenia, przedstawia sprawę na posiedzeniu Wyższej Komisji Dyscyplinarnej bez udziału stron i w razie uzyskania jej zgody wydaje zarządzenia co do uzupełnienia dochodzeń.

(2) We wszystkich innych przypadkach Wyższa Komisja Dyscyplinarna przeprowadza rozprawę dyscyplinarną i wydaje orzeczenie, stosując analogicznie postanowienia o rozprawie i o orzekaniu w I instancji.

Art. 57.

(1) Komisje dyscyplinarne, wymierzając kary dyscyplinarne, mogą nakładać na skazanych obowiązek zwrotu pełnych lub częściowych kosztów postępowania dyscyplinarnego.

(2) Koszty postępowania dyscyplinarnego ściąga się w trybie postępowania przymusowego w administracji.

Art. 58.

(1) Świadków i biegłych przed złożeniem zeznań w postępowaniu dyscyplinarnym należy uprzedzić o odpowiedzialności prawnej za składanie fałszywych zeznań.

(2) Wynagrodzenie świadków i biegłych ustala się na zasadach kodeksu postępowania karnego i zalicza się na rachunek kosztów postępowania dyscyplinarnego.

(3) Komisje dyscyplinarne mogą nakładać na świadków i biegłych, uchylających się od świadczenia na rozprawę i składania zeznań lub przed prowadzającym dochodzenia, karę grzywny do 50 zł; grzywna podlega ściągnięciu w trybie postępowania egzekucyjnego w administracji.

Rozdział V.

Wznowienie postępowania dyscyplinarnego.

Art. 59.

(1) Na żądanie członka organu zarządzającego lub funkcjonariusza samorządowego, skazanego prawomocnie na karę dyscyplinarną lub na żądanie jego ustawowych spadkobierców wznowia się postępowanie dyscyplinarne nawet po wykonaniu kary, jeżeli osoby te przedstawiają takie

nowe fakta, lub środki dowodowe, nieznane przed tym ani stronie, która złożyła wniosek o wznowienie postępowania, ani komisji dyscyplinarnej, a które same przez się lub w związku z faktami, ustalonymi poprzednio albo z dowodami, poprzednio zebranymi, mogą spowodować zupełne uwolnienie od zarzutu lub nałożenie kary łagodniejszej.

(2) Wznowienie postępowania dyscyplinarnego na niekorzyść oskarżonego może nastąpić tylko na wniosek rzecznika dyscyplinarnego jedynie w razie stwierdzenia, że orzeczenie wydano (postępowanie umorzono) przed terminem przedawnienia ścigania, a po tym terminie tylko wtedy, gdy wyjdzie na jaw, że orzeczenie wydano (postępowanie umorzono) wskutek przestępstwa.

Art. 60.

(1) Żądanie wznowienia postępowania wnosi się w ciągu 30 dni od dnia powzięcia wiadomości o przyczynie uzasadniającej wznowienie do tej komisji dyscyplinarnej, która w danej sprawie wydała ostateczne orzeczenie. Komisja ta rozstrzyga bez udziału stron o dopuszczalności wznowienia po przeprowadzeniu w razie potrzeby odpowiedniego postępowania wyjaśniającego.

(2) Przeciwnie orzeczeniu komisji dyscyplinarnej służy prawo wniesienia zażalenia do Wyższej Komisji Dyscyplinarnej w ciągu 14 dni od dnia następnego po doręczeniu orzeczenia komisji.

(3) Orzeczenia Wyższej Komisji Dyscyplinarnej, wydane na skutek wniosku o wznowienie postępowania w I instancji oraz w II instancji na zażalenie od orzeczenia Komisji Dyscyplinarnej są ostateczne.

Art. 61.

(1) Dopuszczając wznowienie postępowania dyscyplinarnego, komisja dyscyplinarna jednocześnie uchyli poprzednie orzeczenie dyscyplinarne.

(2) W przypadkach dopuszczenia wznowienia postępowania, komisja dyscyplinarna zarządza w razie potrzeby uzupełnienia lub przeprowadzenie nowego dochodzenia, po czym przekazuje sprawę do rozprawy dyscyplinarnej.

Art. 62.

Jeżeli funkcjonariusza, na którego korzyść dozwolono wznowienie postępowania dyscyplinarnego, uznano ponownie winnym, nie można orzec kary surowszej od nałożonej w poprzednim postępowaniu. Przy wykonywaniu orzeczenia należy uwzględnić karę już poniesioną.

Art. 63.

(1) Nałożenie prawomocnym orzeczeniem łagodniejszej kary dyscyplinarnej w wyniku wznowienia postępowania dyscyplinarnego może powodować skutki prawne dopiero na przyszłość od dnia uprawomocnienia się nowego orzeczenia dyscyplinarnego.

(2) W przypadku jednak, zasługującym na szczególne uwzględnienie, komisja dyscyplinarna przy wydaniu orzeczeń dyscyplinarnych, o których mowa w ust. (1), jeżeli nowe orzeczenie nastąpiło po upływie co najmniej 2 lat po uprawomocnieniu się orzeczenia dyscyplinarnego, wydanego przed wznowieniem postępowania, może przyznać obwinionemu z funduszków związku, w którym powstał zarzut naruszenia obowiązków służbowych, jednorazowy lub płatny w ratach miesięcznych zasiłek pieniężny w wysokości, nie przekraczającej kwoty dwuletniego uposażenia, pobieranego przed wszczęciem postępowania dyscyplinarnego.

(3) W razie śmierci obwinionego zasiłek pieniężny może być przyznany wdowie i dzieciom, pozostałym po zmarłym, jeżeli posiadają lub w związku z wydaniem nowego orzeczenia dyscyplinarnego odzyskały prawo do jednorazowej odprawy lub trwałego zaopatrzenia emerytalnego.

(4) Jeżeli wskutek wznowienia postępowania dyscyplinarnego uniewinniono obwinionego, związek samorządowy, w którego służbie pozostawał obwiniony w chwili wydania skazującego orzeczenia dyscyplinarnego, obowiązany jest zwrócić mu, lub w razie jego śmierci, członkom jego rodziny, uprawnionym do zaopatrzenia wdowiego lub sierociego, to, co obwiniony, lub wymienieni członkowie rodziny wskutek poprzedniego skazania stracili z dochodów służbowych lub zaopatrzenia.

Rozdział VI.

Zawieszenie w służbie.

Art. 64.

(1) Władza służbowa obowiązana jest zawiesić w służbie pracownika samorządowego, a bezpośrednia władza nadzorcza obowiązana jest to uczynić w stosunku do członków organów zarządzających związków samorządowych, jeżeli:

a) zawiązanie stosunku służbowego (uzyskanie mandatu) nastąpiło na podstawie dokumentów osobistych obwinionego fałszywych lub nieważnych, albo gdy wyszły na jaw zatajone przezeń okoliczności, które nie pozwalają na przyjęcie do służby samorządowej;

b) obwiniony samowolnie opuścił służbę i pomimo wezwania go na piśmie nie powrócił do służby bez usprawiedliwienia powodów w terminie, określonym w wezwaniu, albo gdy miejsce pobytu jego jest władzy służbowej nieznane;

c) w postępowaniu karnym zarządzono względem obwinionego areszt śledczy, jak również gdy przeciw obwinionemu wszczęto postępowanie karne za przestępstwo, za które obwiniony może być skazany na utratę praw publicznych, albo za inne przestępstwo popełnione z chęci zysku;

d) nałożono na obwinionego nieprawomocnym orzeczeniem dyscyplinarnym karę wydalenia ze służby lub złożenia z urzędu.

(2) Wszczynając postępowanie dyscyplinarne w innych przypadkach, poza wymienionymi w ust. (1), władza nadzorcza w postępowaniu przeciwko członkowi organu zarządzającego oraz władza służbowa funkcjonariusza samorządowego może zawiesić obwinionego w urzędowaniu, jeżeli uznaje to za konieczne ze względu na rodzaj i wagę zarzuconego występkę służbowego.

(3) Władza służbowa obowiązana jest zawiesić funkcjonariusza w pełnieniu służby na żądanie władzy nadzorczej, władza zaś nadzorcza obowiązana jest to uczynić w stosunku do członka organu zarządzającego na żądanie wyższej władzy nadzorczej.

(4) W przypadkach, wymienionych w ust. (1), lit. a), b) i c), w ust. (2) i (3), powinny być niezwłocznie wszczęte dochodzenia w celu skierowania sprawy do postępowania dyscyplinarnego.

Art. 65.

(1) Jeżeli decyzję o zawieszeniu w pełnieniu służby wydano ustnie, powinna być ona w ciągu najbliższych 24 godzin potwierdzona na piśmie.

(2) Przeciwnie zawieszeniu w pełnieniu służby w przypadkach, wymienionych w art. 64 ust. (1), (2) i (3), służy funkcjonariuszowi samorządowemu w ciągu 8 dni po doręczeniu decyzji na piśmie prawo wniesienia odwołania do władzy nadzorczej, członkowi zaś organu zarządzającego w takim samym terminie — do wyższej władzy nadzorczej.

(3) Wniesienie odwołania nie wstrzymuje wykonania decyzji.

(4) Zawieszenie w pełnieniu służby kończy się najpóźniej z chwilą zakończenia postępowania dyscyplinarnego; zawieszenie to nie może jednak bez orzeczenia w tym względzie komisji dyscyplinarnej, w której postępowanie się toczy, trwać dłużej niż sześć miesięcy.

(5) Od orzeczenia komisji dyscyplinarnej w sprawie zawieszenia w służbie nie ma odwołania.

(6) Jeżeli okoliczności, które zasadniały zawieszenie w pełnieniu służby, odpadną wcześniej, władza, która je zarządziła, może zawieszenie uchylić.

Art. 66.

(1) Władza, zarządzająca zawieszeniem w pełnieniu służby, może ograniczyć na czas trwania zawieszenia uposażenie obwinionego najwyżej do połowy.

(2) W przypadkach jednak, przewidzianych w art. 64 ust. (1) lit. a) i b) oraz art. 8 ust. (2), władza, zarządzająca zawieszeniem w pełnieniu służby, obowiązana jest wstrzymać na czas zawieszenia całkowicie wypłatę uposażenia (zaopatrzenia emerytalnego) obwinionego.

(3) Niezawodowi członkowie organów zarządzających przez czas zawieszenia ich w spra-

wowaniu mandatu nie pobierają stałego odszkodowania miesięcznego; atoli władza, zarządzająca zawieszeniem, może w przypadkach zasługujących na wyjątkowe uwzględnienie, zezwolić przełożonemu gminy, który pobiera stałe miesięczne odszkodowanie z funduszków gminy, na pobieranie nadal tego odszkodowania w całości bądź w kwocie ograniczonej nie więcej niż do połowy.

(4) Przy wnoszeniu odwołań w sprawach, o których mowa w ust. (1) — (3), stosuje się przepisy art. 65.

(5) Jeżeli obwinionego skazano prawomocnym orzeczeniem dyscyplinarnym na karę złożenia z urzędu lub wydalenia ze służby, czas zawieszenia w pełnieniu służby nie zalicza się do czasu służby.

(6) Jeżeli obwinionego skazano prawomocnym orzeczeniem dyscyplinarnym na jakąkolwiek karę dyscyplinarną od 2 stopnia poczynając (art. 15 ust. (1) lit. A) p. 2—5, lit. B) p. 2—3 i lit. C) p. 2—6), albo postępowanie dyscyplinarne umorzono w przypadku, przewidzianym w art. 13, traci on prawo do uposażenia, którego wypłatę wstrzymano na czas zawieszenia, jeżeli zaś postępowanie dyscyplinarne umorzono w innych przypadkach, obwinionego uniewinniono, albo nałożono nań jedynie karę porządkową lub dyscyplinarną 1 stopnia (art. 15 ust. (1) lit. A), p. 1, lit. B) p. 1 i lit. C) p. 1), wówczas należy mu wypłacić uposażenie, wstrzymane na czas zawieszenia.

(7) Zarządzenia, dotyczące wstrzymania lub przywrócenia wstrzymanego uposażenia są skuteczne przy miesięcznym wypłacaniu uposażenia z dniem pierwszym miesiąca następującego po wydaniu zarządzenia.

Rozdział VII.

Postanowienia końcowe i przejściowe.

Art. 67.

(1) Niezależnie od odpowiedzialności dyscyplinarnej i karnosądowej można od członków organów zarządzających oraz przewodniczących wydziałów powiatowych i ich zastępców dochodzić w drodze cywilno-sądowej szkód materialnych, powstałych z ich winy umyślnej lub rażącego niedbalstwa, dla Skarbu Państwa, związku samorządowego lub innej instytucji publiczno-prawnej.

(2) Powództwa cywilne może wnosić zarząd poszkodowanego związku z własnej inicjatywy albo na polecenie władzy nadzorczej.

Art. 68.

(1) Wojewoda Śląski może w drodze rozporządzenia, wydanego w porozumieniu z Śląską Radą Wojewódzką unormować szczegółowo tok postępowania dyscyplinarnego, wznowienie tego

postępowania oraz zasady posiłkowego stosowania w postępowaniu dyscyplinarnym przepisów postępowania administracyjnego i postępowania karnego.

(2) Do czasu wydania rozporządzenia, o którym mowa w ustępie poprzednim, należy w postępowaniu dyscyplinarnym stosować analogicznie przepisy postępowania karnego, o ile ustawa niniejsza nie stanowi inaczej.

Art. 69.

(1) Funkcjonariusze samorządowi, mianowani w trybie ustawy z dnia 30 lipca 1899 r. o mianowaniu i zaopatrzeniu urzędników komunalnych w brzmieniu rozporządzenia Wojewody Śląskiego z dnia 5 sierpnia 1926 r. (Dz. U. Śl. Nr 20, poz. 35) i ustawy z dnia 15 stycznia 1935 r. (Dz. U. Śl. Nr 1, poz. 2), z wyjątkiem funkcjonariuszów mianowanych na próbę lub do odwołania mogą być zwolnieni ze służby z powodu popełnienia przestępstwa służbowego tylko w trybie postępowania dyscyplinarnego, unormowanego niniejszą ustawą.

(2) Funkcjonariusze samorządowi, których stosunek służbowy ma charakter prywatno-prawny, a do których przepis poprzedniego ustępu nie ma zastosowania oraz funkcjonariusze samorządowi, mianowani na próbę lub do odwołania, mogą być zwolnieni ze służby również bez postępowania dyscyplinarnego stosownie do obowiązujących w tej mierze przepisów.

Art. 70.

Postępowanie dyscyplinarne w sprawach, wszczętych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, będzie ukończzone według przepisów dotychczas obowiązujących, jeżeli w postępowaniu przed władzą dyscyplinarną I instancji rozpoczęto rozprawę ustną przed tym terminem bez względu na to, czy rozprawa ta została następnie odroczona.

Art. 71.

Ustawa niniejsza nie narusza przepisów, normujących prawo karania przełożonych związków samorządu terytorialnego, członków zarządów tych związków i funkcjonariuszów tych związków przez władze administracji rządowej, z tytułu przekroczeń i zaniedbań, popełnionych przy wykonywaniu czynności administracji rządowej, powierzonych organom samorządowym z tym zastrzeżeniem, że w razie ukarania danej osoby przez władzę administracji rządowej w tej samej sprawie nie może już być wszczęte postępowanie dyscyplinarne.

Art. 72.

Do czasu wprowadzenia samorządu powiatowego na obszarze powiatów bielskiego i wschodniej części powiatu cieszyńskiego prawa i obowiązki, należące w myśl przepisów niniejszej ustawy do wydziałów powiatowych, wykonywać będzie starosta powiatowy.

Art. 73.

Wykonanie ustawy niniejszej powierza się Wojewodzie Śląskiemu oraz stosownie do treści jej poszczególnych postanowień Śląskiej Radzie Wojewódzkiej.

Art. 74.

(1) Ustawa niniejsza wchodzi w życie po upływie 30 dni po dniu jej ogłoszenia.

(2) Z dniem wejścia w życie niniejszej ustawy tracą moc obowiązującą odnośnie do osób, podlegających ustawie niniejszej, wszelkie przepisy prawne, wydane w sprawach unormowanych niniejszą ustawą.

Marszałek:

(—) K. Grzesik.

Tłoczono z polecenia Wojewody Śląskiego.

OD ADMINISTRACJI: Prenumerata Dz. U. Śl. wynosi 4,50 zł kwartalnie; pojedynczy numer 0,80 zł; pojedynczy numer z lat ubiegłych 50% drożej.

Prenumerata Dz. U. Śl. winna być opłacona najpóźniej na 2 tygodnie przed rozpoczęciem każdego kwartału.

Reklamacje z powodu nieotrzymania poszczególnych numerów Dziennika Ustaw Śląskich należy wnosć do właściwych Urzędów Poczтовых lub Administracji niezwłocznie po otrzymaniu następnego kolejnego numeru, późniejsze reklamacje będą uwzględniane tylko po uiszczeniu ceny reklamowanego numeru.

Konto czekowe w P. K. O. Administracji Dziennika Ustaw Śląskich i Gazety Urzędowej Nr. 304.121.

Tłoczono w Drukarni Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego w Katowicach.